

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

"חיוך שהאיר את העולם" הרב אליעזר ליין

בשנת תשל"ג (1973) הוצע לי תפקיד של ייסוד והקמת קייטנה יהודית בשכונת פלטבוש, ניו יורק. היה זה מיזם משמעותי, שנועד להקיף סדר גודל של כשבעים וחמישה עד מאה ילדים בתור התחלה. אולם, אשתי ואני התמסרנו לעניין בהתלהבות רבה, וכך כאשר נפתחה הקייטנה, היו לנו יותר ממאתיים ילדים.

באותו קיץ - זמן לא רב לפני פרוץ מלחמת יום כיפור - הרבה הרבי לדבר בכל הזדמנות על חובתו של כל אחד ואחת לדאוג לכך שכל ילד יהודי יזכה לקבל חינוך יהודי, והוא גם עודד פתיחת קייטנות עבור כל הילדים היהודים.

אף שהארגון שהעסיק אותי לא היה ארגון הממתיין לתנועת חב"ד, הרי ברור שבתור חסיד חב"ד רציתי למלא אחר הוראותיו של הרבי. לכן, ביקשתי להיפגש עם מועצת המנהלים וביקשתי מהם להרחיב את הקייטנה ולפתוח אותה גם עבור ילדים שהוריהם לא יכלו להרשות לעצמם את כסוי עלויות ההשתתפות. מועצת המנהלים הסכימה להצעתי.

הקציתי אוטובוס אחד שלם לטובת ילדים שלא יכלו לשלם, וכתבתי על כך לרבי. בתגובה בירך אותנו הרבי בברכת הצלחה רבה בקייטנה.

באמצע הקיץ קיבלתי הזמנה מהרבי להביא את ילדי הקייטנה שלנו לכנס ילדים שנערך בבית הכנסת הגדול ב-770, בהשתתפות הרבי. אף שהכנס היה מיועד בעיקרו לילדי חב"ד משכונת קראון הייטס, הרבי בחר להכליל גם את הקייטנה שלנו. חשתי שזהו כבוד גדול.

העלינו את הילדים על אוטובוסים והבאנו אותם למרכז חב"ד - 770 איסטרן פארקוויי. אחרי תפילת מנחה, הרבי הכריז, "לייזר ליין והקייטנה שלו יבואו לקבל מטבעות לצדקה".

ניגשנו אל הרבי כאשר ילדי הקייטנה מחולקים לשתי קבוצות - בנים ובנות - והרבי העניק לכל אחד ואחת מהם מטבע לצדקה.

חלק מהמדריכים בדיוק חזרו מטיול, והם לא היו לבושים

בצורה שהלמה את בית הכנסת. הם התביישו לגשת אל הרבי במכנסיים קצרים ובכפכפים, וחשו שזה לא יהיה מכובד.

כשהרבי סיים לחלק מטבעות לילדים הוא פנה אלי ושאל, "האם כולם בקייטנה שלך קיבלו מטבעות לצדקה?"

לא ידעתי מה לענות. לא יכולתי לענות שכן, מאחר שידעתי שחלק מהמדריכים לא ניגשו. לכן, לא אמרתי דבר. פשוט עמדתי שם, והסתכלתי ברבי.

אז הרבי הכריז, "כל מי שלא קיבל עדיין, ייגש ויקבל".

ניגשתי אל קבוצת המדריכים שלי ואמרתי, "גבירותיי ורבותיי, מסתבר שהרבי שם לב שיש קבוצה שלא ניגשה לקבל מטבעות לצדקה. לרבי בכלל לא משנה איך אתם לבושים. אז, קדימה - גשו לקבל מטבע מהרבי, ושיהיה לברכה".

והם ניגשו. כאשר הם התקרבו אל הרבי, הרבי העניק לכל אחד מהם - נוסף על המטבע - גם חיוך רחב.

בכל פעם שאני נזכר באותו חיוך של הרבי, אני מקבל צמרמורת. נתקלתי בכמה מאותם מדריכים כעבור שנים רבות,

«

לציון שבעים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות | רעיונות אישים

והם אמרו לי, "החיוך הוא שקיבלנו מהרבי מליובאוויטש נותר אתנו. אנחנו חיים אתו".

מדי דברי בנושא חיוכו של הרבי, הייתי רוצה לספר עוד סיפור יפהפה בנושא זה.

אינני זוכר בדיוק מתי קרה הדבר - היה זה באמצע שנות תש"מ (1980), כאשר עסקתי בניהול חנות רהיטים.

יהודי נכנס אלי לחנות והחל להסתכל מסביב, וללכת הלוך ושוב במעברים. שאלתי אותו אם אפשר לעזור, אך הוא ענה, "לא, תודה", ויצא מהחנות. הוא שב וחזר כמה פעמים, ובכל פעם לא קנה דבר ולא היה מעוניין בעזרה מצדי, אף שבכל פעם הוא פטפט אתי. ואז, יום אחד, הוא נכנס לחנות עם אשתו ושאל אם אוכל להצטרף אליהם לשיחה.

לא הייתי עסוק באותו רגע, ולכן הסכמתי ברצון.

הוא אמר, "אנחנו יודעים שאתה חסיד חב"ד, ולכן רצינו לשותף אותך בבעיה שיש לנו. אנחנו נשואים כבר כמה שנים, אך עדיין לא זכינו להיפקד בילדים. התייעצנו עם רופאים שונים... וגם פנינו לקבל את ברכותיהם של כמה רבנים. רצינו לשאול אותך: האם תוכל לגשת לרבי מליובאוויטש ולבקש ממנו ברכה עבורנו?"

בשלב הזה, כבר הכרתי את אותו יהודי במידה מספקת כדי לדעת שהוא גדל והתחנך בסביבה המתנגדת לחסידות בכלל, ולחב"ד בפרט. לכן נדהמתי לשמע בקשתם.

עם זאת, אמרתי לו, "תראה, הרבי עונה לכל מי שפונה אליו. שבו, כתבו מכתב לרבי, שתפו אותו בבעייתכם ובקשו את ברכתו".

הוא ענה, "איננו מאמינים בכתיבה לרבי. מדוע לא תוכל לדבר עם הרבי בשבילנו?"

"גם אני רק הייתי כותב מכתב", הסברתי. "אבל אצלכם, הזעקה נובעת ממקום עמוק ופנימי יותר מאשר כל בקשה שהייתי אני מסוגל לבקש במקומכם".

הוא סירב, אך אז הוא שאל, "האם יש איזו שהיא הזדמנות שבה אוכל לגשת אל הרבי תוך כדי שהוא עובר ולשוחח עמו?"

"בערב ראש השנה", אמרתי, "דלתו של הרבי פתוחה וכל מי שרוצה רשאי לעבור על פניו ולקבל ברכה לשנה טובה. תוכל לעמוד בתור ולבקש ברכה לילדים".

הרעיון מצא חן בעיניו. הוא הגיע איתי וחיכנו כשעתיים בתור. אולם, כאשר הגיע תורו והוא ניצב מול הרבי, הוא לא היה מסוגל לדבר. היה זה כאילו שפתיו הודבקו בדבק ושום הגה לא יצא מפיו.

אחרי זה הוא ממש בכה, ורצה לחזור ולעמוד שוב בתור כדי לנסות שנית.

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

אמרתי לו, "אתה יודע מה - תראה מה כדאי לך לעשות: בעוד שבוע חל ערב יום כיפור, והרבי יחלק אז פרוסות 'לקח' - עוגת דבש. אם תרצה, נוכל להיפגש שוב באותו מקום ובאותה שעה, וננסה שוב. אתה תעבור על פני הרבי ותהיה לך הזדמנות נוספת לבקש כשהוא יעניק לך פרוסת לקח".

ובכן, הנה מה שקרה: עמדנו בתור, וכאשר הגיע תורו לגשת אל הרבי, הוא הושיט את ידו כדי לקבל לקח, אבל במקום לבקש ברכה, הוא פשוט זעק מכל לבו, "רבי!" הוא לא היה מסוגל לומר יותר מכך. ואז הרבי אמר לו, "זרעא חיה וקיימא!",

הוא היה בהלם מוחלט. הוא לא יכול היה להאמין למה שהתרחש באותו רגע, ואמר, "אבל הרי לא אמרתי כלום. איך הוא ידע?!"

"הרבי קרא את המבט שלך!", אמרתי.

אך בכך עדיין לא תם הסיפור, שכן בשנה שלאחר מכן, הוא הגיע שוב לפגוש את הרבי בערב יום כיפור, כשהוא נושא על זרועו תינוק קטן, את בנם שנולד לא מכבר.

הוא ניגש אל הרבי כשהוא אוחז את תינוקו, פתח את אצבעות ידיו הזעירות של התינוק והרבי הניח בכף היד הקטנה פיסת לקח.

בשעת מעשה הרבי נתן לו חיוך שכזה; כבר ראיתי חיוכים מימי, אבל את החיוך הזה פשוט אין לי את המילים כדי לתאר. היה זה חיוך שהאיר את העולם!

הרב אליעזר (לייזר) ליינ מתגורר עם משפחתו בברוקלין, ניו יורק. הוא רואיין באולפני "הסיפור שלי" בחודש מנחם אב, תשע"ד (2014).

מודפס ומופץ באה"צ ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות ט"ל 1777-373-03

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

◀ תשל"ז (1976) — הרבי העביר באמצעות הרב אפרים וולף ז"ל הוראה מיוחדת לרבנים ומנהיגים בארץ הקודש - בדגש על רבני קהילות יוצאי גרוזיה - לסייע ליהודים לקיים את מצוות החג על ידי הקמת סוכות בכל בתי הכנסת שיהיו פתוחות לציבור, ולדאוג שיהיו בהן כיבוד וארבעת המינים כדי לזכות את הרבים בברכות "על נטילת לולב" ו"לישב בסוכה".¹ "ב בתשרי

1 אדמו"רי חב"ד ויהדות גרוזיה עמ' 643

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

